

QUATRE OMBRES

Quatre ombres vaig trobar dins de casa.

Sempre estan dintre de l'armari i els sons que desprenen fan mal.

Mai no he gosat pertorbar la tranquil·litat que hi ha a casa. Em pertorba la imatge de la tragèdia una i una altra vegada, i més enllà dels meus quatre pensaments, trobo la realitat.

3 DE GENER

El meu padastre ha tornat a casa totalment descontrolat, feia uns dies que ja tornava tard a casa i si ho feia aviat, ho feia amb una altra dona que no era la meva mare. Sembla que està més boig que mai.

No sabia perquè estava així, però sabia que no volia tornar a sentir aquests crits tan pertorbadors que la meva mare emetia quan ell li clavava cops amb l'ampolla de vidre, ni aquelles accions aterrades d'aquell home que posaven els pèls de punta a qualsevol persona normal. No és que m'importi gaire, ja que aquestes persones mai s'han preocupat per mi.

En Teddy, el meu osset de peluix, podria dir-se que és el meu millor amic, encara que a simple vista sigui repugnant, és l'únic en qui puc confiar. La pena és que és molt juganer i té la costum d'obrir l'armari i esquarregar-se de dalt a baix.

A elles, les ombres, no els agrada gaire ser molestades. Sí, a vegades tinc la sensació que m'estan escoltant, hi ha alguna cosa que em neguiteja, però mai li he donat prou importància com per fixar-m'hi.

No sé si us passa a vosaltres, però quan alguna cosa està trencada, lo normal és arreglar-la, a poc a poc. Primer els ulls, dos botons completament diferents, la boca, una línia fina cap amunt i avall amb l'agulla, a continuació el cap i finalment les extremitats: els braços i les dues cames.

PAM, PAM, PAM: Els sorolls que produïen els cops dels meus pares cada cop eren més forts, més monstruosos i més propers.

19 DE GENER

La meua habitació és el meu lloc de repós, aquíestic amb elles, però la veritat és que avui la porta de l'armari de la meua habitació està oberta, així que no estan aquí dintre. Quan està tancada, se senten cops, veus misterioses, murmuris de pregàries de l'infern plenes de curiositats, abominables, esgarrifoses, xiscles de patiment i fins i tot de rabia... Però quan està oberta, no se sent res més que els crits de les persones que hauria de considerar pares, o fins i tot de vegades se sent el cant del Teddy plorar. Tan sols s'ha d'escoltar o parar una mica més d'atenció.

30 DE FEBRER

La mama ha marxat.

El padrastre està amb una dona a l'habitació i ni tan sols es preocupa de tancar la porta.

El Teddy està dormint al seu llit de color blau i elles... Elles estan cridant.

He intentat parlar-hi però, el seu caràcter és bastant arrogant. Es creuen importants, quan en el fons saben que no són més que fantasmes que habiten a l'interior d'aquest malson.

La gran se sent malferida, se sent responsable de les condicions angoixants d'aquella casa. La mitjana, sent ràbia per tota aquella situació, l'altra sent indiferència. Es dedica a observar i a ser jutjada, quan en realitat no és culpa seva. I la petita... Simplement plora.

5 DE MARÇ

Va ser la primera vegada que aquell ser monstruós, va gosar entrar a la meua habitació. No tenia expressió a la cara quan em va agafar pels cabells i vaig deixar de tocar el terra. M'era indiferent, no calia demostrar res en concret, no era el meu pare i no em podia fer mal. O sí?

Em va arrossegar fins al menjador, i aquí és quan va començar l'acció.

Ho vaig veure tot vermell, PAM! Una patada a l'estómac que em va tombar a terra, i ell, va cometre el terrible error de posicionar-se sobre meu. PAM! Un cop de puny que va impactar sobre la meua cara i la marca que em va deixar, no se n'aniria fàcilment.

Puc dir que pràcticament estava fent amb mi allò que feia amb la meva mare, sabia el dolor que desprenien els seus cops. La ràbia que sentia era inexplicable, però preferia no donar-li la satisfacció de veure que m'afectava tota aquella situació.

Mentre ell seguia amb el seu propòsit, jo reflexionava. No m'agrada la meva realitat. Podria canviar-la? No ho sé. Podria ser diferent? Ni ho dubteu. Ben aviat, serà la meva joguina. Ja fa temps que el Teddy em demana un company, així que, no em caldrà buscar més.

Aquella escòria humana m'estava tocant amb aquelles fastigoses i horripilants mans, que no sabia el que havien tocat abans, i alguna cosa es va despertar dins meu. El seu alè, feia pudor d'alcohol, havia estat bevent, probablement pensant en com de desgraciat és, però el cas era que ja tornava a estar com aquell dia. Ni tan sols era el meu pare, però allà estava.

Quan alguna cosa es trenca, s'ha d'arreglar, ho recordeu? Sí, definitivament aquella destrossa ho necessitava!

Primer els ulls, després, la boca, amb l'agulla, el cap i les extremitats. Així havia d'estar, ben arranjat. Potser va ser casualitat o potser fins i tot va ser el destí, però l'ampolla que ell mateix feia servir per maltractar la meva mare va ser l'última cosa que va veure. CLAP! Un sol cop de l'ampolla va ser suficient, tot i que vaig preferir entretenir-me una mica més. Era injust que només ell pogués jugar, jo també em mereixia una mica de diversió.

Recordo perfectament les seves veus. Eren tan clares i fortes, cadascuna diferent. Tot el meu cos tremolava, potser era eufòria. Aleshores vaig adonar-me que estaven allà observant. Les quatre ombres em van sorprendre i els sons que emetien feien mal.

ACABA AMB TOT AIXÒ. Són paraules molt generals. Acabar o no, no era important. Continuar o no depenia de mi, de les meves decisions. Si hagués estat per mi, potser encara estaria allà, però elles em van separar d'ell. Una força incontrolable es va apoderar de mi.

Els objectes del menjador es desplaçaven: alguns pujaven, d'altres baixaven; alguns fins i tot anaven directament contra les finestres; plats de vidre volant per tot arreu i esmicolant-se a l'aire. La situació, fins i tot em va semblar divertida.

“ARREGLA'L...” Repetien elles. “SOM COM TU, SOM TU...”AJUDA'NS, AJUDA'T”.

QUATRE DIES MÉS TARD...

Estava asseguda al meu llit, comptant les ombres. Perduda en la pau. Parlant amb el Teddy. Feia uns dies que no menjava, ni bevia aigua. Estava pensativa, per fi hi havia tranquil·litat. Res de cops, res de paraules, només calma... Finalment va entrar la policia. Algú devia haver trobat tota aquella escena i havia anat a buscar-la.

Com m'hagués agradat veure les seves cares, cares d'angoixa, d'horror... Però l'únic que recordo és despertar-me en un hospital, amb en Teddy al costat i les ombres a l'altre. Van explicar-me aquesta història una i una altra vegada, i jo vaig anotar-me-la al diari personal de les "Quatre ombres".